

עוד בשנות ה-30, כשאיש כמעט לא קנה אמנות ארץ־ישראלית, פתח משה כ"ץ את הגלריה הראשונה בתל אביב והפך אותה למרכז תרבותי. ספר חדש ותערוכה מספרים על דמותו הנשכחת

שמור

שני ליטמן |
06:00 19.01.2016

כ"ץ בכניסה
לגלריה שלו.
בתל אביב.
טען כי כדי
לבחור את
האמנים

המוציאים, היה
נועץ בוועדה
סודית

צילום: צלם:
בוריס כרמי (א)

בפורטרטים שלו, פרי מכחולם ועטם של ציירים שונים, נראה הגלריסט הראשון בתל אביב, משה כ"ץ, כמו דמות טיפוסית מהבוהמה של שנות ה-30 וה-40: רזה, עם פנים מוארכות ומלאות הבעה ובלורית מפוארת, בידו סיגריה נצחית. נדמה שכך נראו אז כל המשוררים, כל שחקני הבימה וכל הציירים. אבל בניגוד לכל אותם יוצרים מפורסמים — נתן אלתרמן, אברהם שלונסקי, ראובן רובין, אלכסנדר פן ונחום צמח, שהיו שותפיו של כ"ץ למשחקי שח ולכוסיות של קוניאק רפואי זול בבתי הקפה של התקופה — הוא עצמו כמעט נשכח. ספר חדש, שיצא לאור לאחרונה בהוצאת אוניברסיטת בן-גוריון בנגב, בעריכתו של רון ברטוש, מבקש לקבץ את שבבי הזיכרונות, לספר את סיפורה של הגלריה החלוצית של כ"ץ ולקבע אותה במקומה הראוי על ציר ההתפתחות של עולם האמנות הישראלי.

רבים מבני התקופה כבר אינם חיים, וגם אצל אלה שעוד כאן הזיכרונות כבר מעומעמים. ומעבר לכל זה, נראה שגם בחייו היה כ"ץ אדם חידתי, סגור ודיסקרטי. הוא לא עסק ביצירה כך שנפשו לא נחשפה בדרכים עקיפות, יזידיו היו רבים ובכל זאת הוא מצטייר כאדם בודד. הספר, שאותו מימנה משפחתו של כ"ץ, מנסה לקבץ את מה שבכל זאת ידוע. נוסף על כך, תערוכת ציורים שנשמרו באוסף הפרטי של כ"ץ שאצר ברטוש מוצגת כעת בגלריה האוניברסיטאית טרומפלדור בעיר העתיקה של באר שבע, הרחק מהעיר שבה הם נאספו, ופותחת צוהר אפשרי נוסף לנפשו של הגלריסט והאספן. בתערוכה נכללים ציורים נשכחים של אריה ארוך, רפי לביא ואבשלום עוקשי, לצד ציורי נוף נוגים של גרטה וולף־קרקואר ויוסף קוסונוגי, שאולי הזכירו לכ"ץ את ילדותו באירופה.

כ"ץ לא רצה בתחילה להציג את תערוכת היחיד הראשונה של רפי לביא. יונה פישר: "זה נראה לו שקשוקש אבל הפסל קוסו אלול שיכנע אותו"

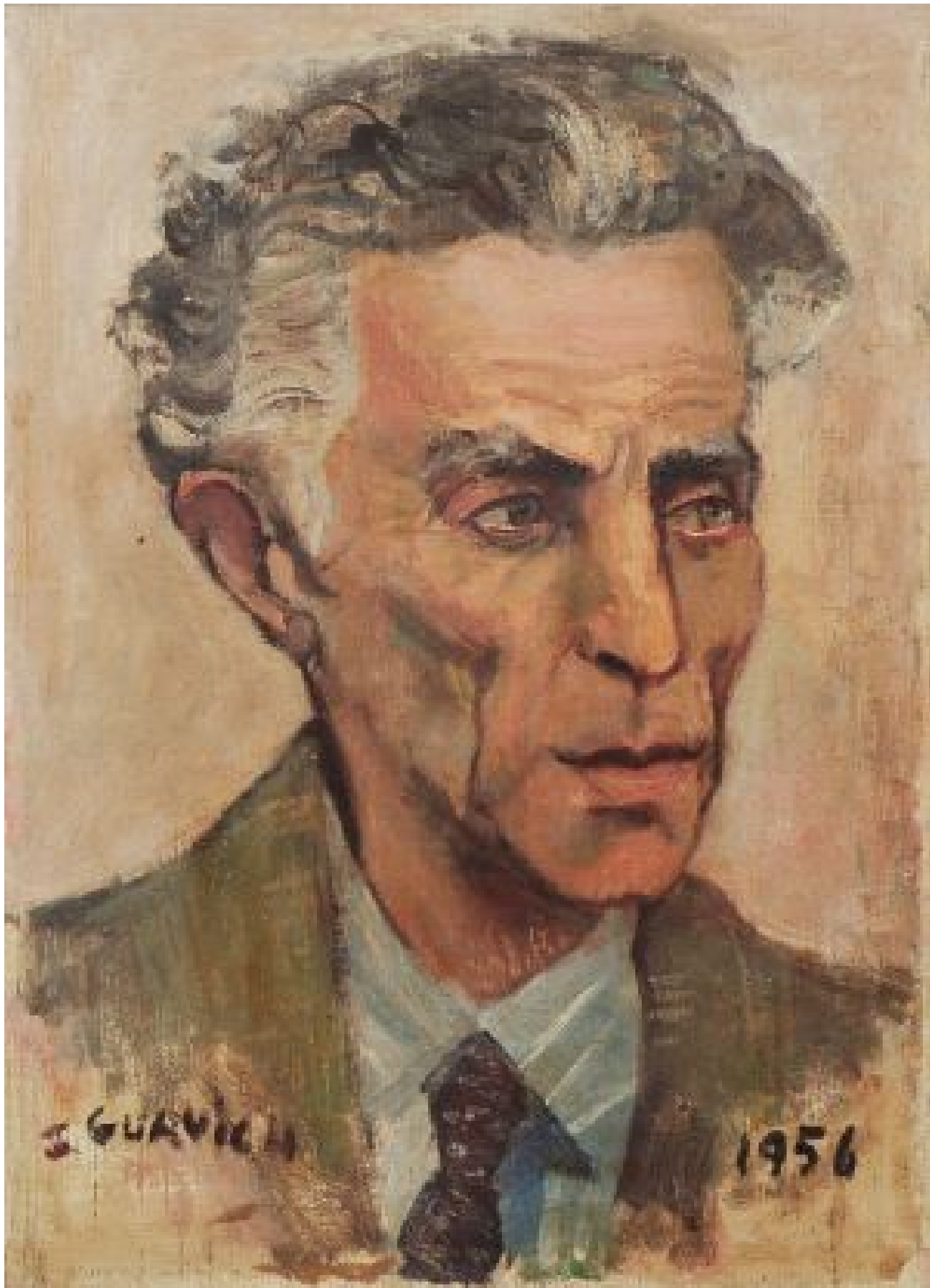
מימין: רפי לביא, כ"ץ, מריוס סלומון, חיים רוזנטל ושמעון אבני מחוץ לגלריה בעת תערוכתם ב- 1961

צילום: אפרים ארדה / עיבו

עוד כתבות בנושא

- רטרוספקטיבה לאבשלום, מחווה ליונה פישר 04.10.2012
- העירום שרפי לביא לא רצה שיראו 15.01.2008

הוא נולד ב-1902 בעיר צ'רנוביץ שבבוקובינה, היום חלק מאוקראינה ואז בגבולות האימפריה האוסטרו-הונגרית. אביו היה בעל חנות לכלי בית וגם התקין מסגרות, וממנו למד את המקצוע. ב-1920 עלה לארץ ישראל עם אחיו הצעיר, עבד בייבוש ביצות, בעבודות בניין ובסלילת כבישים, והתיישב בהמשך בקיבוץ עין חרוד. ב-1922 עזב את הקיבוץ ועבר לתל אביב. במשך כמה שנים עבד בבית החרושת לייצור לבנים "סליקט". בראיון משנה לא ידועה שהעניק לעיתונאית יהודית וינקלר סיפר כ"ץ כי בנעוריו עסק בציור ובפיסול, וכשהגיע לארץ ישראל ניסה להמשיך. "לא הייתי כשרון מיוחד במינו", הוא הודה, "עוד המשכתי לצייר כשנה־שנתיים לאחר עלותי ארצה, אבל בסוף השקעתי את כל מרצי ואהבתי לציור בטיפוח ציירים אחרים".

חזה גורביץ, דיוקן משה כ"ץ, 195

כדי לטפח ציירים אחרים היה עליו לגרום לציבור הארץ-ישראלי להתעניין בהם ולרצות לקנות את יצירותיהם. 13 שנים לפניו, כפי שכותב במאמר שמופיע בספר חוקר האמנות גדעון עפרת, כבר נעשה ניסיון לבדוק את מידת המסחריות של היצירות הללו. יעקב פרמן, עסקן ציוני ואספן

אמנות שעלה מאודסה, פתח אז באולם "נוה שאנן" שבפינת הרחובות מוהליבר-נחלת בנימין את "התערוכה האמנותית התמידית בארץ ישראל". לפניו, בתל אביב של שנות העשרה, לא היו סוחרי אמנות או גלריות. תערוכות התקיימו בחללים ציבוריים כמו גימנסיה הרצליה, בניין הדואר, בצריף החזרות של תיאטרון אהל, וגם בבתים פרטיים. אבל פרמן הציג מודל חדש. ב"תערוכה התמידית" הוצגו ציורים מאוספו הפרטי, שכלל אמנות רוסית-יהודית, יצירות של מורי בצלאל וציורים של ציונה תג'ר, ישראל פלדי ואחרים, ומחירי התמונות נעו בין לירה מצרית אחת לשלוש. אבל לתמונות לא היו קונים, ובסוף 1922 נסגרה התערוכה התמידית. עד לפתיחתה של גלריה כ"ץ לא נעשו ניסיונות דומים.

נגד ההיגיון המסחרי

את הגלריה שלו בתל אביב פתח ב-1934 ברחוב דיזנגוף 97, לא רחוק מכיכר צינה. זה היה מוסד ראשון מסוגו בארץ ישראל: גלריה מסחרית לאמנות, המציגה תערוכות, מוכרת יצירות ועוזרת לאמנים להתפרנס. באותה תקופה עדיין לא השתמשו במונח "יצוג אמנים". הגלריה נקראה בפשטות גלריה לאמנות כ"ץ. לכ"ץ היה ניסיון מסוים במסחר באמנות — בשנים 1928-1933 הוא החזיק ברחוב נחלת בנימין בית מלאכה למסגרות שנקרא "סגלגל", שם שבחר למענו יידו, שלונסקי.

בית המלאכה שלו הוא אמנם מכר גם תמונות ורפרודוקציות, אבל הוא לא הגיע מתוך חוגי האמנות הארץ-ישראלים של אותה תקופה, שעמם נמנו אמנים יוצאי בית הספר בצלאל או אמנים יהודים שפעלו באירופה והחליטו להגר לארץ. גם מהבחינה הכלכלית הטהורה ההחלטה שלו לפתוח גלריה היתה מפתיעה — בשנות ה-30 רפרודוקציות של ציירים כמו גוגן, ואן גוך וסזאן, כוכבי הציור האירופי של סוף המאה ה-19, היו מצרך מבוקש יחסית בבתים ארץ-ישראליים עם מודעות תרבותית, אבל תמונות של ציירים מקומיים לא זכו לביקוש דומה, אף על פי שנמכרו בפרוטות.

בתו של כ"ץ, רוני כ"ץ-אורי, בגלריה שלו

כ"ץ ידע זאת. "איש לא יכול בימים ההם להתפרנס מציור", אמר בראיון לעיתונאי נחום פונדק ב"דבר" ב-1962. "בעד שתיים עד חמש לירות יכולת לקנות כל תמונה של ציירינו הוותיקים — גליקסברג, ראובן, קסטל, לבנון, סיגרד ... אבל איש לא קנה תמונות. אנשי העלייה השנייה לא היה להם עניין בתמונות. וכאשר חשבו על תמונה, היו קונים לכל היותר רפרודוקציה של יצירה מפורסמת, ולעתים רחוקות — ציור קטן על נושא חלוצי. בדרך כלל עמדה הארץ בסימן התרחשויות פוליטיות חמורות על רקע הסכסוך בין יהודים לערבים... שלא היו יוצרות אקלים נוח למסחר בחפצי אמנות".

אבל כ"ץ הלך נגד ההיגיון המסחרי. הוא ניהל את הגלריה במשך 35 שנה והפך אותה למוסד תרבותי חי ותוסס. לא מעט אמנים ישראלים חבים לגלריה שלו את נקודת הזינוק של הקריירה שלהם. הוא הציג בעיקר אמנים ארץ-ישראלים. התערוכה הראשונה שנתלתה בגלריה היתה מבחר מיצירותיהם של אמני התקופה — ראובן רובין, יוסף זריצקי, משה קסטל, חיים גליקסברג, אביגדור סטימצקי, אהרון גלעדי, שמשון הולצמן, ליאו פיין ואחרים. ברשימת התערוכות הבאות אפשר למצוא את כל אמני התקופה — חלקם נכנסו לקאנון של האמנות הישראלית, חלקם נשכחו — ומדי פעם גם תערוכות של רפרודוקציות.

כרטיס ביקור של הגלריה

ואולם, עיקר חשיבותה של הגלריה היה טמון בכך שהציגה גם אמנים חדשים, יוצאי דופן או אוונגרדיים, שלא היה להם סיכוי להיכנס בין שערי המוזיאון או מוסדות מקומיים אחרים שהציגו תערוכות. כך, למשל, הוצגה בגלריה כ"ץ ב-1949 התערוכה הראשונה של אביבה אורי, שעליה כתב מבקר האמנות אויגן קולב ב"על המשמר": "הופעתה הראשונה של חביבה (כך במקור) אורי, תלמידת הצייר הנדלר, מתחבבת עלי דווקא בצניעותה (...). תמיד יש כוח מושך בטבעי, בבלתי מלאכותי. ציוריה אינם רוצים להיות אלא מה שהינם לעת עתה: תרגילים של עין רעננה ושל יד שהיא ענוגה, אבל גם בטוחה".

הצייר יוסל ברגנר, שהגיע לארץ ב-1950 מאוסטרליה, הציג אצל כ"ץ ב-1951, אחרי שלדבריו לא הצליח לשכנע מוסדות אחרים להציג את ציוריו. "הלכתי לבית האמנים, ולא רצו לתת לי תערוכה. טענו שאני גלותי, כי ציירתי דברים שקשורים לשואה", נזכר כיום ברגנר. "ראובן רובין לקח אותי לכ"ץ ודיבר איתו, וכ"ץ הסכים לעשות תערוכה. אני זוכר שחנה רובינא קנתה ציור. אחרי זה קיבלתי מכתב מאיגוד האמנים, שעכשיו אני יכול לבוא ולעשות תערוכה בבית האמנים. פתאום הייתי חבר של כולם".

בסופו של אותו עשור, ב-1959, הציגה **חנית לאלו** בגלריה כ"ץ תערוכת יחיד ראשונה של ציורים מופשטים, לאחר שובה משנות לימודים רבות בארצות הברית. אספנים מקומיים חדי עין מיהרו ורכשו את עבודותיה של הציירת הצעירה, שהביאה סגנון חדש ומעודכן שלא היה עדיין נפוץ באמנות המקומית. ב-1961 הציג כ"ץ תערוכת יחיד ראשונה של **רפי לביא**, שהיה אז בן 24. ברטוש מספר כי מהרגע שבו הציג לביא את תערוכתו הראשונה אצל כ"ץ, הוא נהפך לבן בית בגלריה, ובהמשך הציג בה בתערוכה קבוצתית יחד עם שלושה אמנים צעירים נוספים — מריוס סלומון, חיים רוזנטל ושמעון אבני.

יאיר גרבוז: "אמנים היו יושבים בגלריה כ"ץ, משחקים שח ומשמיצים את כל העולם. זה היה

מועדון של קפה, סיגריות וריח צבע שמן"

פתיחת תערוכה בגלריית כ"ץ, סוף שנות ה-60. מימין: משה כץ

לא ברור אם ההחלטה להציג את אמני האוונגרד שנהפכו אחר כך למרכזיים כל כך באמנות הישראלית היתה מודעת, או שנבעה מצירוף נסיבות. כ"ץ טען כי כדי לבחור את האמנים שיציגו בגלריה, היה נועץ בוועדה סודית. האוצר **יונה פישר**, שהיה מבאי הגלריה, לא מאמין שאכן היתה ועדה מייעצת כזאת: "אני חושב שהוא היה מתייעץ באופן אקראי עם כל מיני אנשים. היו דברים שהוא אהב, אבל אני לא חושב שהוא ראה את עצמו כמומחה. אני אומר את זה לזכותו. הוא אף פעם לא שאל אם אמן הוכיח את עצמו במקום אחר, לפני שהחליט להציג אותו".

בנוגע לרפי לביא, פישר זוכר שכ"ץ בכלל לא הסכים להציג אותו בהתחלה: "הוא פחד להציג אותו כי זה נראה לו קשקוש. אבל הפסל קוסו אלול אמר לו: 'תציג אותו, הוא בסדר'. קוסו אלול היה אדם סמכותי מאוד, אז כ"ץ הסכים". ב-1967 הציג כ"ץ תערוכה של אמני "עשר פלוס", הקבוצה האמנותית הניסיונית שהנהיג לביא. בתערוכה השתתפו 21 אמנים, בהם אהרן כהנא, אביבה אורי, אורי ליפשיץ, אלימה, הנרי שלזניאק, יואב בראל ואחרים.

גלריה לאמנות כ"ץ
KATZ ART GALLERY

רחוב דיזנגוף 97
DIZENGOFF ST.

תערוכת תמונות
בצבעי מים

של מ. ל. לבנון

EXHIBITION OF AQUARELS

by M. LEVANON

10. - 25. 10. 46.

בשבת 10 - 4, 1 - 7 SATURDAY

פתוח 10 - 3, 1 - 7 OPEN

כרזה לתערוכה של מרדכי לבנון בגלריה כ"ץ, 1946

האם היו לכ"ץ יומרות כלשהן שהיום נהוג לשייך למקצוע האוצרות? פישר חושב שלא: "אני לא חושב שהיו לו שיחות בענייני אמנות עם אמנים.

הוא עשה את הדברים שלו באהבה אבל בלי ידע". מושג האוצרות כפי שאנו מכירים אותו היום, של מחשבה מקדימה ותהליך יצירתי המוביל להחלטה מה תכיל כל תערוכה ועם אילו אמנים לעבוד, עדיין לא היה קיים, אומר גם האמן יאיר גרבוז. לדבריו, "זה היה מושג שאיש לא הכיר. כ"ץ הציג כמעט הכל. הוא היה פתוח — אבל במובן עקרוני, לא מתוך הערכה גדולה לאמנות שהיתה צעירה אז, אלא מתוך חוש שזה יותר בריא ויותר הגון כך מאשר ההיפך. אני לא חושב שהוא התעניין באופן פעיל בחידושים שהכניסו האמנים הצעירים".

גרבוז התגלגל אל גלריה כ"ץ במקרה, בסוף שנות ה-50, כשהיה רק בן 12. "כשהגעתי לגלריה כ"ץ לא הכרתי אפילו את המלה 'גלריה'. יום אחד, מתוך אינסטינקט, ברחתי מבית הורי, בניסיון להבין מה המחלה שלקיתי בה. ידעתי רק שאני מצייר כל היום ושהורים מראים את זה לאורחים בלילה. אז נסעתי באוטובוס לתל אביב והתחלתי לשוטט ברחוב מתוך תקווה שמשהו יתגלה לי. ראיתי את גלריה כ"ץ והיא נראתה כמו שנראית היום חנות מסגרות. בפנים היו ערימות של תמונות על הקירות ועל הרצפה. לא ידעתי אם מותר להיכנס או שזה עולה כסף". כדי שיהיה לו תירוץ לבוא שוב לגלריה, הביא גרבוז שלושה מצויריו למסגור. "אם הייתי צריך לקנות היום בית, היה לי יותר קל לממן את זה מאשר ההוצאה ההיא אז. מאוחר יותר, כשהייתי בן 16, פגשתי שם לראשונה את רפי לביא והוא התחיל ללמד אותי באופן פרטי".

בודד בגלריה

רון ברטוש מחבר הספר על גלריית כ"ץ

התערוכות היו רק צד אחד של המוסד התרבותי הנוסס שניהל כ"ץ. גרבוז מתנגע בעיקר לאווירה ששרתה שם. "אמנים היו יושבים בגלריה, משחקים שח ומשמצים את כל העולם. היום אם אתה אמן ובא לשבת בגלריה שלך, חושבים שאתה נודניק, ובצדק. אבל בשנות ה-60 בכל פעם שהיה לי בוקר פנוי, הייתי הולך לשבת בגלריה כ"ץ. בשנים ההן אמנים היו נפגשים סביב שולחן, לא רק ציירים, אלא גם סופר ומשורר ובמא מהקאמרי, ואלה היו הולכים לתערוכות, ואני הייתי הולך להצגות שלהם ולעריב קריאת שירה. הריבוי הזה נורא חסר לי. כ"ץ היה מועדון כזה, של קפה וסיגריות וריח צבע שמן".

שיקול כלכלי טהור היה מניע את כ"ץ קרוב לוודאי לסגור את הגלריה די מהר. במאמרו מ-1962 אמנם טוען פונדק כי עם קום המדינה נולדה תקופה חדשה בחיי האמנות הישראלית, אולי בשל "חיוב הרגש הלאומי" שהתלווה למאורע ההיסטורי. הרגש הזה, לטענתו, הוליד את ההכרה

בצייר הישראלי, ואיתו את העניין ברכישת עבודות של אמנים מקומיים. אבל הציורים נמכרו עדיין במחירים נמוכים, והאמנים נדרשו לספק בדיוק את מה שהיה לו ביקוש. "יוסל ברגנר הראה לי שעל הרבה מהתמונות שלו כתב בצד האחורי של הבד את האות P, 'פרנוסה'. זו תמונה למכירה. לא למבקרי אמנות, לא למוזיאון. אנשים רוצים את זה, אני עושה להם את זה", מספר פישר. "גם מרדכי ארדון לא היה חף מזה. ראיתי אותו פעם מעתיק תמונה של עצמו".

ש"ץ בגלריה, שנות ה-40

הגלריסטית נלי אמן מספרת כי אחד מלקוחותיו הגדולים של כ"ץ בשנות ה-60 היה האספן עמי בראון. "הוא רכש בגלריה כ"ץ אוסף ארץ-ישראלי מושלם. אנשים קנו אצל כ"ץ, אבל בגרושים. חלק מהתערוכות שכ"ץ עשה, של עבודות אוונגרד, אף אחד לא קנה ולא הבין".

במקום לפשוט את הרגל, כ"ץ הציע למכירה לצד הצוירים גם ספרי אמנות שייבא מחו"ל, חומרי יצירה לאמנים וכרטיסי כניסה למוזיאון תל אביב. את פרנסתו המשיך להוציא ממכירת רפרודוקציות ומסגור תמונות. "אני חושב שנטיית לבו היתה תמיד התחום היצירתי של האמנות", אומר נכדו, מתן ארזי (בנה של בתו של כ"ץ, רותי כ"ץ-ארזי), "אבל היה חשוב לו שהמסגרות יתאימו לתמונות. זה שילוב של אמנות ופיזיקה. צריך שהאור שנופל מהמסגרת יחמיא לתמונה, שהפרופורציות יהיו נכונות, שהעובי של המסגרת יתאים. והוא לא מצא אף אחד שיעשה את זה, אז הוא עשה את זה בעצמו".

ב-1942 פגש כ"ץ בגלריה שלו את ציפורה, ששם משפחתה היה כץ, פסיכולוגית צעירה, ילידת פולין, שלמדה אצל הפסיכולוג ז'אן פיאז'ה ואהבה מאוד אמנות. למרות הפרש הגילים הניכר ביניהם — היא היתה בת 27 והוא כבר בן 40 — הם נישאו. ב-1944 נולד בנם הבכור מתי, וב-1947 נולדה הבת רותי. רמה כץ, שהיתה חברת ילדות של מתי כ"ץ, זוכרת שהגלריה היתה חלק ממה שהיא מגדירה כמגרש המשחקים של ילדותה: "כ"ץ היה אדם מעניין, אבל לא בדיוק איש משפחה. לא ראינו אותו בתור אבא בבית, הוא אף פעם לא היה. הכל היה מסתורי ומעורפל. מגיל צעיר מאוד היינו מסתובבים בבית ההוא על בהונות ומשתדלים לא להטריד. לא היתה שם אווירה נעימה. אבל אני כן זוכרת אותו בתור אבא בגלריה. כילדים היינו מגיעים לראות תערוכות, הסתובבנו בפתחות. כ"ץ היה די אדיש. הוא היה עסוק בענייניו והילדים שהסתובבו שם לא בדיוק עניינו אותו".

בשלב מסוים נפרדו ציפורה ומשה כ"ץ, והוא עבר להתגורר לזמן מה בגלריה. שנים מאוחר יותר הם גם התגרשו. ב-1964 היכה את המשפחה אסון, כאשר הבן מתי נהרג בנבול עם סוריה, בגיל 20, במהלך פעילות צבאית שפרטיה אינם ברורים לגמרי. נלי אמן סבורה שמותו של מתי חולל שינוי קיצוני באביו. "מהרגע שמתי נהרג זה היה עצוב שבעצובים", היא אומרת. "הוא היה יושב לבד בחדר האחורי בגלריה. מתוך כל הדיכאון הזה הוא סגר את הגלריה". גלריה כ"ץ המשיכה לפעול עוד כמה שנים לאחר מותו של מתי, וב-1969, כ"ץ סגר אותה ומיד פתח גלריה חדשה, ברחוב פרישמן הסמוך — גלריה עידן — שפעלה רק חמש שנים ונסגרה ב-1974.

משה כ"ץ (במרכז), בגלריה. סוף שנות ה-30

מעבר להשערה בנוגע לשבר האישי שחווה כ"ץ, ייתכן כי לסגירת הגלריה אחראי גם השינוי ברוח התקופה: בשנות ה-60 כבר קמו גלריות שיעודן העיקרי והיחיד היה מסחר באמנות כמו גלריה ישראל של סם דובינר שנפתחה ב-1961 במטרה למכור באינטנסיביות אמנות ישראלית. ב-1966 פתח שיה יריב את גלריה גורדון, ובשנות ה-70 נפתחו גלריה גבעון, נלי אמן, ג'ולי מ' וגלריות נוספות. החלל הקטן והמרושל של כ"ץ כבר לא היה אטרקטיבי, ויחד עם הדעיכה בחייו האישיים, הוא נסוג בהדרגה מהמעורבות בסצינה האמנותית המתרחבת.

כ"ץ מת ב-1984, ציפורה ב-2012. הבת רותי כ"ץ-ארזי מתה ממחלת הסרטן בשנה שעברה. היא סייעה לברטוש בתחקיר לספר, אבל לא הספיקה לראות אותו בדפוס. "הוא סגר כי אני נולדתי והוא היה זקן", מסכם בפשטות הנכד מתן ארזי ומספר שהסב התרכז בבתו ובנכדיו הקטנים, לימד אותם לתקן שעונים, להדפיס תצלומים ולהתבונן בציורים ולשער איזו תחושה רצה האמן לעורר אצל הצופה. "הוא הרגיש שזה מיצה את עצמו. אבל אם רצינו לצייר או לייצר מסגרות, הוא תמיד היה נפעם לעשות את זה. אני חושב שזה בער בו עד הסוף".

Local **להצטרפות <** **\$4** לוחדש **שיחות לישראל ללא הגבלה**

כולל אפליקציה לחיוג בקליק אחד!

כתבות שאולי פספסתם

האיחוד: הסכמינו עם ישראל לא יחולו מעבר לקווי '67
ברק רביד | 133

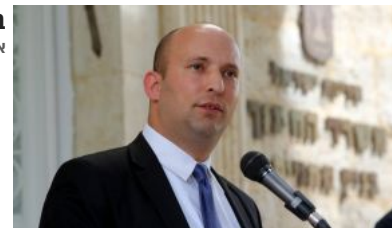
הבנות שצה"ל רוצה
שהם סמיט | 29

נכשלה באולימפיאדה והחליטה שתהיה נערת הליווי הטובה בווגאס
עוזי דן | 27

בנט טועה ומטעה: כולנו מתאבלים. לא מתנחלים
אריאנה מלמד | 91

תגובות

הוסיפו תגובה

מערכת | הנהלה | אודות הארץ | דרושים | צור קשר | עשה מינוי | שאלות ותשובות | פרסם אצלנו

- עדכונים במייל
- קנה מינוי דיגיטלי
- קנה מינוי לעיתון
- פרסם אצלנו
- שירות למנויים

עכבר העיר

עכבר כרטיסים
 עכבר EXTRA
 ביקורת מסעדות
 אמנות
 במה
 טלוויזיה
 ילדים
 לילה
 מוזיקה
 ביקורת סרטים
 עכבר העיר
 עכבר עולם
 מסעדות כשרות
 רכילות
 סופ"ש
 תל אביב
 חיפה
 ירושלים

כלים שימושיים

המייל האדום
 מזינות פרטיות
 חלון מבזקים
 ארכיון הארץ
 דיוור הארץ
 כל כותרות היום
 צור קשר
 מודעות אבל
 תנאי שימוש
 מינוי הארץ
 מינוי לעיתון
 מידע למנויים
 כנסים
 נגישות

מדורים

דעות
 גלריה
 חדשות
 ספורט
 ספרים
 מזג אוויר
 סרטים
 סרטים מומלצים
 טכנולוגיה
 Haaretz.com
 Israel Weather
 Israel news
 Travel in Israel
 Jewish World
 Shabbat Times

שיתופי פעולה

סודות קיסריה
 זירת הקניות
 פנסוס טיולים
 הוטלסקומביינד
 בית אבי חי
 קורס אנגלית מקוון
 צרכנות טובה
 עושים עסקים בת"א - יפו
 SUPERMARKET - צרכנות פיננסית
 אופנה
 הריון ולידה
 משפחה
 השקעות נדל"ן בחו"ל
 פורטל אולם אחר

TheMarker

חדשות
 דין וחשבון
 הייטק
 נדל"ן
 מדיה ופרסום
 סמארטפון
 עסקים קטנים
 צרכנות
 קריירה
 רכב
 שוק ההון
 TechNation
 Cafe

חדשות, ידיעות מהארץ והעולם - הידיעות והחדשות בעיתון הארץ. סקופים, מאמרים, פרשנויות ותחקיר עומק באתר האיכותי בישראל
 © כל הזכויות שמורות להוצאת עיתון הארץ בע"מ